

Februari 2018

Titta det snöar, titta det snöar, allting är vitt, vitt, vitt...

Kanske är det inte alla som brister ut i sång över det väder vi har fått. För visst ställer det till det en hel del, eftersom det inte handlar om några måttliga mängder. Kaos i trafiken med ledbussar som får ställas in för att dom inte klarar av väglaget. Det kan ju vara knepigt när de viker sig på mitten och i princip blir omkörda av sin egen rumpa.

Innan dagens möte startade utbytte jag några tankar med en man som med stark övertygelse och säkert utan tankar på dagens vädersituation, framhärdade att vi inom en mycket snar framtid kommer att få vänja oss vid förarlösa bilar.

Ve´ och fasa, nu skenar min fantasi iväg. Kommer dessa bilar att skotta fram sig själva vid dagar som dessa. Klarar dom av att undvika moddsträngen mitt i gatan eller förstå att undvika tidigare trafikanters välpolerade spår på osandade vägar. Jag bara undrar. Trots min i flesta fall positiva livssyn, skäms jag inte ett dugg för att i detta fall kalla mig för *skeptiker*.

Sedan ett antal år har vi fått lära oss nya metrologiska uttryck. Ett av dom är ”*snökanon*”, som inte är någon nödhjälp för att preparera en snöfattig skidbacke, utan en särskild sorts väderfenomen. Nytt uttryck för i år är att vi har fått uppleva flera ”*nationella isdygn*” vilket då betyder att **hela** vårt avlånga land har minusgrader. Låter i och för sig betydligt mer dramatiskt än, ”*en kallfront har dragit ner över landet*” som John Pohlman *säkert* skulle ha uttryckt det.

Men detta till trots, har en tapper skara tagit sig till föreningens årsmöte. Våra medlemmar är i sanning inget hukande släkte, utan friskt och frejdiga tar dom sig fram genom snöyrån. Jag kunde till och med höra glada utrop som att, JAG ÄÄÄLSKAR DET HÄR VÄDRET. Efter att ha räknat i omgångar, så kom jag fram till att hela 67 tappra och *kanske* semlesugna medlemmar hade infunnit sig. De av medlemmarna som tidigare har varit på våra årsmöten, har vid det här laget lärt sig att här är det inga långa haranger. Inte en enda gäspning har jag sett under åren, när jag för ett ögonblick har haft tid över för att blicka ut över salen. Just det, *haft tid över*. För det kräver ju en del koncentration att hänga med aktionsutroparen/ sportkommentatorn (som jag titulerat honom tidigare) men även som idag *årsmötets ordförande*, Pelle Lindgren. Men ingalunda svårt på något sätt. Nej det känns bara tryggt och givande att sitta bredvid en som kan sin sak. Att Pelle fortsättningsvis kommer att vara vår *vice* ordförande är alldeles givet och helt odiskutabelt.

Vad fanns då att avhandla på detta årsmöte? I stort sett ingenting utöver våra ordinarie årsmötesrutiner. Den tiden är ju förbi sedan länge, då valberedarna förde en så hopplös kamp att vi på själva årsmötet hotade med att vi kan ju inte gå härifrån förrän vi har fått en ordförande. Då brukade en tidsödande och långvarig tystnad lägga sig över salen. Ingen vågade andas med risk för att det djupa andetaget skulle tolkas som ett norrländskt och utdraget jooo och därmed bli shanghajad in i styrelsen. Men så 2014 klev Kent på tåget och har sedan dess varit vår lokförare. Ibland har han stannat till vid någon station och släppt av eller tagit på någon ny passagerare. Och nu har han tecknat ett nytt tvåårskontrakt på förarplatsen och resten av styrelsen åker gärna med på tåget ett tag till, så när som på en som har valt att sätta ner sina bopålar på andra sidan stan. Inga motioner fanns att behandla, inga övriga frågor, inga reprimander över vidlyftigt leverne från våra revisorer. Så nu säger vi, snipp snapp snut, för nu är sagan slut. Kan ha varit på rekordtid, vi får väl höra om någon har ”klockat” oss. Vilken tur att snabba Pelle var alldeles extra snabb idag och att även jag hängde med i svängarna för Kent behövde all tid i världen för att gå igenom sin enorma bunt med information. (Här hade han verkligen skrapat i hörnen).

Friskvårdande verksamhet bör enligt Kent stå på tre ben. Mat, motion och mänsklig samvaro. Vem säger emot dessa kloka ord. Men han går på eget bevåg ett steg längre. Genom att vända verksamhetsberättelsen och föreningens ekonomiska redogörelse både upp och ner och bak och fram, så har han förmodligen tänkt sig ett litet gympass redan nu på årsmötet. Så för att motverka gammacke och stela axlar så tar vi och sträcker ut armarna och vrider runt detta mycket läsvärda och innehållsrika dokument, samtidigt som vi vrider huvudet ett halvt varv och vips, nu är vi igång. Hur svårt kan det vara?

Glada överraskningar, som att någon bara kommer med detta strålande förslag att starta ett stickkafé är ju toppen. Här ingår ju ett av de tre benen som Kent pratade om. Den mänskliga samvaron. Sticka, virka eller sy, det gör man efter eget intresse och kaffe ingår, det hörs ju på namnet. Kaffe har ju nästan samma effekt som ett glas vin. Det hjälper till att lossa på tungornas band. Genast får jag upp **Kafferepsvisan** ur hjärnans visarkiv med **Kvartetten Synkopen** eller varför inte **Syjunteboogie** i **Charlie Normans** tappning.

Vår tidigare så populära cirkel **Huddinges historia**, visar sig gå lite tungt just nu. Kanske är ämnet mättat. *Men ändå*, nya deltagare ger nya infallsvinklar och all historia är ju inte allmängiltig. Historia är också mycket personligt relaterad och tål att vridas och vändas på. Kanske bör man se cirkeln som ett underbart

tillfälle att få diskutera huruvida den färdiga historiebeskrivningen är helt sanningsenlig.

Samma öde verkar cirkeln **Från trattgrammofon till spotify**, gå tillmötes. Mitt alldeles egna kreativa förslag är, som följer. Cirkelns deltagare kan kanske öva sig på texten till Kafferepsvisan för ett kommande framträdande på *Klockargårdens Stora scen*. Ära och berömmelse som i en liten ask. Vad sägs? Överraskningar är underbart. Vi visste inte alls att vi bland våra medlemmar hade en enastående musikalisk begåvning, Peder Palmcrantz . Peders repertoar som hade en tendens att ligga lite åt det ekivoka hållet uppskattades väldigt av publiken. Vår nyfunna trubadur tillika före detta sjökaptan hade en stark och tydlig stämma som garanterat har hörts genom stormens rytande.

Men, för egen del blev jag helt salig över Peders gitarrspel som inte enbart var ackompanjerande . Kan tänka mig själv sittandes i salen i Klockargården, med något dämpad belysning lyssnande på klassiskt gitarrspel av Peder. Dylikt är mycket meditativt och faller definitivt under rubriken friskvård.

Kunde inte tåla mig tills underhållningen var över, utan kände ett starkt inre tvång att stoppa fingret i grädden på den fylliga semlan som egentligen var avsedd att njutas av till kaffet. En mycket trevlig tradition som vår förening har, att till varje årsmöte bjuda sina medlemmar både på gratis inträde och semla. Underhållningen tog slut och kaffetermosarna ställdes fram. Lite nervöst var det om kaffet skulle hålla samma kvalitet som när Barbro, (som för tillfället är lite krasslig,) sköter ruljansen. Men vi fick slå våra kloka huvuden ihop och tror väl att vi fick någorlunda godkänt. Efter årsmöten är det alltid ett konstituerande möte direkt på, vilket gör att jag riskerar att gå miste om min del av disken. Men där kammade mina övriga vapendragare i köket noll. På grund av ett tekniskt problem som det heter, fans merparten av disken kvar efter vårt snabbt avklarade möte. Visserligen var allt laddat och snyggt och prydligt i backarna. Och snart var allt också snyggt och prydligt inplockat i skåpen, golvet avtorkat. Huruvida köksbänkarna blev så skinande blanka och fina att fröken i skolköket skulle bli nöjd på den tiden det begav sig, vet man ej. För nu släcker vi lampan och tackar för idag. Vi vinkar av Vera som går åt sitt håll, och för Monica och jag återstår nu bara att vandra *nedför* tankebacken endast konstaterande, att nu går vi mot ljusare tider.

(Nästa månadsträff har konverterat till krogshow, missa inte det.)